

[Meta Ditzel.]

noget lignende her i landet, ellers er jeg bange for, at vi stadig kommer ud for at høre og læse om konflikter mellem sigøjnere og befolkningen og mellem sigøjnere og myndigheder, da vi jo i virkeligheden faktisk ikke engang behandler dem som turister og sørger for passende opholdssteder, men for ofte jager dem fra det ene sted til det andet, fordi de er uønskede. Det finder jeg uforsvarligt og uværdigt, og det må uvægerlig komme ind under diskriminering. Det kan vi som den tolerante nation, vi gerne vil være, og som en nation der går ind for menneskerettighederne, ikke være bekendt.

Udenlandske turister kan dog komme ind på hoteller og på campingpladser, selv om de ikke ligefrem er medlemmer af Dansk Camping Union, det kan ordnes ved hjælp af et nødpas, men man finder det i sin orden at afvise sigøjnerne f. eks. ved at henvise til en bestemmelse, man har inden for Friluftsrådet om, at man kun skal give adgang for personer med fast bopæl og legitimation. Dertil er nu at sige, at en del af sigøjnerne har fast bopæl i Frankrig eller Tyskland, nogle endog i Norge, men jeg må sige, at jeg, selv om jeg vil gå ind for lovforslaget, i høj grad i lovforslaget og i betænkningen savner en mere klar tilkendegivelse af, at loven også omfatter sigøjnerne. Jeg havde gerne set, at man i lovforslagets § 1, stk. 2, havde indflettet ordet „campingplads“, og det kunne man gøre på følgende måde:

„... at give en person adgang på samme vilkår som andre til sted, forestilling, udstilling, sammenkomst, campingplads eller lignende...“

Jeg har altså her indsat ordet „campingplads“, og jeg vil gerne spørge ministeren, om det er muligt at få det klaret f. eks. i forbindelse med udvalgmødet i morgen? Og jeg vil spørge ministeren direkte, om det ikke er givet, at denne paragraf i alle tilfælde også omfatter campingpladser under begrebet sted?

Poul Dam: Udvalgsarbejdet har med al ønskelig tydelighed vist, at spørgsmålet om diskrimination er ganske overordentlig vanskeligt at behandle i lovform. Det er et ubehageligt fænomen, som vi alle er imod, men når det drejer sig om at fastsætte strafferegler eller andre adfærdsregler, som skal for-

hindre diskrimination, kommer man temmelig ofte til kort. Jeg tror ikke, vi kan komme meget længere i denne omgang, end vi er kommet med det foreliggende lovforslag og de ændringsforslag, der er stillet til det. Men der kan vel nok være grund til at pege på, at tolerance og kampen mod diskrimination ikke alene er noget passivt, fastsættelse af nogle strafferegler og andet lignende, men nok så meget skulle være noget aktivt, altså at man gjorde en indsats for at hjælpe de grupper, der er anderledes, til at blive integreret i samfundet, hvis de ønsker at blive integreret, eller til at leve deres eget liv på deres egne vilkår, hvis det er det, de ønsker.

Fru Meta Ditzel talte varmt om sigøjnerne, og jeg kan da være ganske enig i, at denne gruppe bliver behandlet på en måde, der ikke er os værdig. Det, der skal gøres, er først og fremmest en positiv indsats for at skaffe sigøjnerne egnede campingpladser, som er indrettet efter deres særlige behov, som i visse henseender er anderledes end andre campisters, og så bør man lave sociale ordninger, som direkte er indrettet efter sigøjneres forhold osv.

Vi har i udvalget modtaget henvendelser fra andre grupper, som ønskede, at diskriminationsforbuddet skulle udstrækkes til at omfatte også andre end dem, der var omtalt i FN-konventionen. Det har været vanskeligt at få det med i denne omgang, men der ligger i henvendelserne en forpligtelse til, at man på enhver måde gør noget for, at alle diskriminerende foranstaltninger bliver fjernet, og at man som sagt før kommer til at virke med en aktiv tolerance, således at alle her i samfundet får lige rettigheder og lige muligheder for at være her.

Hanne Reintoft: Gennemlæsningen af betænkningen fra udvalget om disse lovforslag fyldte mig først med undren og siden med største bekymring. Den lette smertefri gang gennem folketinget i dag understøtter denne følelse af, at man ligesom ikke forstår, at dette er noget meget, meget alvorligt.

Set fra vort synspunkt skulle det have været muligt at anerkende FN-konventionen af 1966, der forbyder propaganda for krig i almindelighed. Som det fremgår, var der dog flere også enige nordiske betænkningheder ved det udefinerede ord „krig“, og